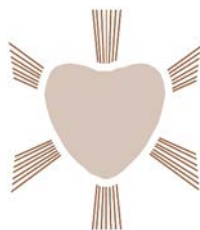

SRDÍČKO

ročník XX.
25. 3. 2018

1

DOPIS OD OTCE BONAVENTURY

Milí Husovičtí,
zdravím Vás od bratra Filipa z Prahy, kde jsem teď jeho kaplanem u Panny Marie Sněžné. Od té doby, co jsem od Vás v roce 2012 odešel, jsem stihl vystudovat ekumenismus v Benátkách, pak jsem tři roky působil s Didakem a Dominikem v Plzni. Na podzim jsem se přestěhoval sem do Prahy. Daří se mi dobře, jsem tu magistrem juniorů a na husovická léta rád vzpomínám.

V paměti mi zůstávají různé chvílky i pocity. Moment, kdy mě Filip představoval Aničce Martinkové. Stála tehdy na rohu ulice za kostelem a k ní se tiskl malý Daník. A milých seznámení a skvělých lidí Vás tu bylo tolik!

Vzpomínám na první měsíce, kdy Filip svým charismatem pořádně provětral faru. Když jsme přišli do Husovic, měli jsme vchodové dveře opatřené signalizačním zařízením, které odpudivě mňoukalo, dokud se dveře pořádně nezavřely. Dodnes vidím bratra Filipa, jak po modlení přiskočil ke klauzurní mříži a vyrval ji ze zdi. Byl to zápas přímo herkulovský a ve Filipově zápolení se projevoval hněv, který v něm byl směstnán za celé ty týdny. Kdo faru nezažil

před rokem 2009, tak by nevěřil, jak se ze strohého místa připomínajícího spíše policejní stanici, stal útulný prostor k příjemnému žití.

S velikou dávkou humoru vzpomínám také na vztah Brňanů k Praze. Nejtypičtější rozhovor zněl takto:

- Jé, otče, a z kama sté?
- Z Prahy...
- Ahá, z Prahy?!?... ? ... No, to ani ne-
vadí!

Kromě toho jsem v Husovicích měl krásnou možnost poznat Romy a jejich mentalitu. Velikou sondou do jejich ži-

vota mi bylo, když jsem je připravoval na křest. Vzpomínám například, jak mi jedna romská maminka vykládala, jaké má potíže při nastupování do autobusu: „Lidé vidí kočárek, tak už vstávají, aby mi pomohli. Pak ale vidí cikánku, tak zase sedají. Když jsem nastupovala posledně na Lesné, tak mi šel pomoci jeden skin. Takhle měl na té pleši vytetovanou pušku. Já měla takový strach. Říkala jsem si: Pane Ježíšu, jen ať mi ho nevyklopí! A nevyklopil. Položili jsme kočárek a říkám: Děkuju. A on: Prosím.“

Veselé chvílky ale také střídaly i smutnější. Nejtěžší chvílí byla bezpochyby smrt malého Tomáška Kummera. Zá-

pas rodičů o jeho život, vlny zoufalství střídané jiskřičkami naděje a dojemné vědomí toho, že on vůbec nechápal, co se děje. A pak nádherný pohřeb, plný bolesti, ale zároveň nebeského jasu. Nikdy nezapomeneme, oroduj za nás, Tomášku!

Vzpomínat by bylo ještě na co. Bratři, farníci, příroda, poutě, nejrůznější epizody a všelijaké postřehy. Když hledám společného jmenovatele, zavřu oči a vidím srdce Páně. Ježíše nad oltářem, jak vztahuje ruce a zcela vydává své srdce pro nás. Tak kéž na vás na všechny se vylíje jeho požehnání!

Bonaventura

VYBRANÉ ÚDAJE Z NAŠÍ FARNOSTI ZA ROK 2017

Počet křtů	42
Počet přijatých katechumenů	1
Počet prvních svatých přijímání	12
Počet biřmovaných	1
Počet sňatků	10
Počet individuálně udělených svátostí nemocných	23
Počet pohřbů	15
Obvyklý počet účastníků na všech bohoslužbách s nedělní platností	600, se Soběšicemi 680
Počet osob navštěvujících náboženství nebo katecheze (ve školách i na faře)	90
Počet osob v nějakém společenství ve farnosti	81

ROZHOVOR S DOBRÝM BRATREM OTCEM DANIELEM

Líbí se mi, že co začalo pochodem smrti,
se obrátilo v cestu smíření

Kde jste se narodil a jaké bylo vaše dětství?

Pocházím z brněnských Černých Polí. Narodil jsem se sice už v míru roku 1945, ale maminka mě nosila v bříšku ještě na konci války, a to mne poznamenalo. Děťství jsem měl velmi dobré a za to Pánu Bohu děkuji. Byli jsme čtyři sourozenci a rodiče (oba katolíci), kteří nás opravdu milovali. Obzvláště tatínek si na rodině zakládal a staral se o nás velmi dobře. Brzy jsme se přestěhovali k Lužánkám, kde tatínek získal velký byt a v přízemí ote-

vřel vinárnu. Spolu s ostatními sourozenci jsem chodil do školy na Staňkově ulici.

Už na škole jste věděl, že chcete být knězem?

Na škole jsem to vůbec nevěděl, ale kněžský úřad jsem ve svém srdci vždy obdivoval. Pokřtěný jsem byl v Husovicích, po přestěhování jsme chodili ke sv. Tomáši, kde působil tehdy i prof. Nedoma. Tam jsem byl u prvního svatého přijímání.

Kam jste se vydal po škole?

Šel jsem pracovat do Královopolské strojírně, kde jsem se na tamním učilišti nejdříve vyučil montérem ocelových konstrukcí.

V Královopolské jste dlouho nezůstal...

Moje sestra Evička působila tehdy v Brně jako učitelka tance a společenské výchovy, a to s tanečním mistrem Vladimírem Burianem. Naučila mne tančit a jako taneční pár jsme byli přijati do tehdejší východoněmecké taneční skupiny Friedl und Rob Hesse.

Pokračoval jste s tancováním i u nás?

Po návratu do Brna jsem byl přijat do mimického sboru v tehdejší divadle Na hradbách. Tam jsem za svého působení poznal herce a pozdějšího dominikánského terciáře Miroslava Gabriela Štátka. Stali jsme se přáteli.

Kdy jste začal přemýšlet, že byste šel k františkánům nebo na kněze?

Já jsem tehdy ještě o františkánech nevěděl. Farnice od sv. Tomáše paní Nejezchlebová mi ale půjčila knížku o svatých, a ty jsem skutečně hltal.

Ke konci roku 1969 jsme měli s divadlem domluvené vystoupení ve Vídni. Měl jsem tam mít malou roličku. Když jsem jednou trávil mezičas v zákulisí za jevištěm, zasvítilo tam světlo od Pána Boha: dal jsem mu slib, že jestli budu moct do toho Rakouska jet, tak tam zůstanu a vstoupím do Kongregace Duchu Svatého. A když jsem se dozvěděl, že do Vídně skutečně pojedou, vnímal jsem to jako odpověď od Pána, že mám jít za hlasem Božím.

Nesměli jsme mít doklady, tak jsem si dal občanku do svačiny mezi chleby. Ve Vídni jsme spali v hotelu. Asi ve čtyři hodiny ráno jsem vstal. Venku byla ještě tma.

Měl jsem jen maličké zavazadélko, tašku do ruky, kde jsem měl sváču s občankou. Hotel byl zamčený. Pán na recepci se mě zeptal, kam jdu. Odpověděl jsem, že se jdu projít, a on mi odemkl. Dostavil se pocit, který jsem ještě nikdy nezažil. Jako kdybych vyletěl z klece. Podle mapy jsem se pěšky vydal k příbuzným. Bylo to druhý den po sv. Lucii – to ona mi pomohla při útěku. Teta mě nejdřív nepoznala. Po nějaké době jsem rodině prozradil, že chci do kláštera. Neměl jsem ale maturitu, a tak mi nakonec děkan Michal Schmidt nabídl studium v Hornu.

Co to bylo za školu?

Byl to seminář pro pozdní povolání, vedli to salesiáni. Měli jsme pěkné společenství, každý den mši svatou. Maturitu jsem ale tehdy nedodělal. Bylo mně smutno a nezvládal jsem to. Nakonec jsem nastoupil „křížovou cestu“ zpět do totality. Stále jsem toužil stát se knězem, ale po návratu mi řekli, že ročníky v Rakousku neplatí. Chtěli si mě zformovat jinak. Tehdy jsem netušil, že návrat bude tak drsný a krutý. Teď zpětně za to Pánu děkuji, že jsem to přežil.

Kam jste tehdy nastoupil?

Nikde mě nechtěli vzít, věděli totiž, že jsem se vrátil ze Západu. Nakonec jsem šel dělat kulisáka. Musel jsem ale skončit. V Brně jsem si potom maturitu – a docela dobře – dodělal. Šel jsem kvůli tomu bosky na Vranov. I jednu sestřičku jsem tam požádal, ať se za mě modlí.

Jak jste se dostal k františkánům?

Sousedka měla dvě dcery, které pošilhávaly po boromejkách. Mladší znala otce

Aleše Zlámala, františkána. Rozjel jsem se za ním, pracoval v kotelně. Dal mi kontakt na františkány v Brně. Janko Kotrba ze Slovenska měl v Bystrci byt. Už tenkrát za námi přijel otec Stanislav sloužit mši. Tak jsem začal navazovat kontakt s františkány. Zjistili, že se v Maloměřicích prodává dům, koupili ho a napsali na mě.

Původní nájemci tam ještě nějakou dobu bydleli. Žili jsme tam společně se Školskými sestrami. Kapli jsme si zřídili uprostřed bytu, kam nebyl přístup denního světla. Museli jsme si dávat pozor, aby nás nebylo slyšet.

Noviciát jsem pak prožil spolu s Jankem Kotrbou. Z Loučky u Valašského Meziříčí nám přijížděl sloužit mše starostlivý František Marášek. Po večerní mši v Loučce přijel tak, aby o tom nikdo nevěděl. S otcem Alešem jsme pak ve Vysokých Tatrách měli (spolu se slovenskými bratry) duchovní cvičení. Úžasná spolusestra Vlasta Gricová nám vařila a vyprošovala povolání. A P. Eusebius nám z Východního Německa vozil literaturu v němčině; podpořili nás i finančně.

Jak pokračovala vaše formace?

Potom mě poslali do Prahy. Tam jsem bydlel s otcem Vladimírem Řehkou, františkánem, výborným bráchou, který měl po rodičích statek v Jesenicích u Prahy. Začínali jsme pracovat se sestrou Zdislavou koušek odtamtud, v Thomayerově nemocnici. Pracoval jsem na dětské chirurgii. I když to bylo srdcervoucí, vozil jsem třeba děti po úrazu nebo popálené, s lékaři, sestrami a dětmi to byly nejkrásnější chvíle mého života. Tajně vysvěcený jsem byl 14. září 1985 v německém Erfurtu biskupem Joachimem Wankem.

Pak bylo třeba, abych v Brně sloužil u sester. Nastoupil jsem ke sv. Anně na dětské oddělení, na urologii jako sanitář. Už to bylo hodně jiné. Musel jsem se stále hlídat, abych se nepoděkl. Asi něco museli tušit, ale po převratu mi fandili.

Kterými farnostmi jste prošel?

Po skončení totalitního režimu u nás jsem byl poslán jako kaplan do Moravské Třebové, a to spolu s otcem Angelem. Později jsem sloužil v Praze, pak v Uherském Hradišti a potom i v Liberci. Když mi umřel v roce 2001 tatínek, byl jsem přeložen do Brna, abych opatroval svou maminku. Ta zemřela v roce 2007.

Všichni vaši sourozenci jsou pryč?

Dva moji starší rodní bratři žijí ve Švýcarsku, sestra žije v Praze.

Proč jste si vybral jméno Daniel?

Jméno Daniel mi vybral Bůh sám. Stál jsem při biřmování ve frontě u sv. Tomáše a ani nevěděl, že si mám připravit biřmovací jméno. Čekala tu i dívka, která se

jmenovala Danielová. A brácha řekl, ať si vezmu Daniela. Na cestě domů jsem si pomyslel, že jsem si měl vybrat nějakého pořádného svatého. Pak jsem ale listoval v Bibli a nakonec plesal Pánu Bohu, že je tam toho od něj tolik. Oslovovali mě tak i později na Karlově a jméno mi už zůstalo. Každý den se k němu modlím.

Vaše maminka byla původem Němka?

Tak na půl. Její táta byl Němec a maminka Češka. Moje maminka vyrůstala v Sudetech, chodila do německé školy – uměla však oba jazyky. Když jí bylo dvanáct, přestěhovali se do Brna do Černých Polí. Mého tatínka poznala v Hlásnici, kde jsme měli přízeň. Uviděli se tam a tatka se do ní tak zabouchl, že na ni nemohl zapomenout. Když zjistil, že se přestěhovala do Brna, získal u nich v podkroví pokojík. Byla to veliká láska.

Pociťoval jste nějak mamčin původ? Poznamenalo vás to?

Já jsem to vůbec nepociťoval, protože rodiče o tom před námi dětmi mluvili jen velice vyhýbavě a mluvilo se česky. Německému jazyku jsem se naučil až v Rakousku. Když přijel z Německa mamčin bratr, bavili se spolu a já jsem ničemu nerozuměl. Vůbec jsem netušil, co se v mamince odehrává. Začalo se to dostávat na povrch, když tatínek zemřel. To jsme mluvili jenom německy. Maminka mi začala hodně vyprávět o svém dětství a mládí. Zůstat by tu nemohla, byla by vyhnána, ale že si vzala Čecha, tak tady sice mohla zůstat, ale pociťovala to. To už tak bylo dáno. Tatku jsem obdivoval, že si ji vzal. Poznamenalo mě to tím, že jsem po skončení totality přijal německou národnost.

A děkuji Pánu Bohu, že jsem navázal kontakt se sudetskými kněžími, kteří odtud museli odejít (a možná, že někteří ještě žijí). Muselo to být hrozné, co prožívali. Člověk by to neměl vnímat jen jedním pohledem. Je důležité vidět obě strany: proč ti jednali tak, jak jednali. Myslím, že mě to uchránilo extrémního pohledu. Že bych cítil nenávisť, to naprosto ne. A ani já jsem nevnímal, že by vůči mně lidé něco měli. Když jsem se začal ke své mateřštině hlásit veřejně, pociťoval jsem určitý odstup, méně se se mnou hovořilo, ale nikdo mi neřekl nic škaredého. Toho si vážím a raduji se, že se to natolik pohnulo, že mladé generace to vnímají jinak, že si uvědomujeme, že se potřebujeme jako lidé. Kdybychom se měli stále štourat a hrabat v tom negativním a záporném, ubližovali bychom sami sobě i budoucím generacím. Myslím, že je důležité se držet Pána Boha a radovat se z toho, kam se to podařilo posunout.

Jak se díváte na snahy o společné překlenutí minulosti, které se v poslední době zintenzivňují? Myslíme aktivity, jako je například Pouť smíření, která připomíná poválečné vyhnání Němců a vede z Pohorelic do Brna – tedy symbolicky v opačném směru, než museli jít Němci.

Každé takové upřímné a dobré snahy o odpuštění a společné překlenutí minulosti hodnotím velmi kladně a rovněž na nich podle daných možností spolupracuji. Líbí se mi myšlenka proměnění pochodu smrti za pochod ke smíření. Myslím, že nám to bude pomáhat, abychom nezapomněli na nebezpečí nacionalismu. Abychom si uvědomili, že nevádí, že jsi takovej a makovej, ale že spolu můžeme

mluvit, pracovat, cestovat. Patříme přece k sobě, vytváříme rodinu Božích dětí a Bůh nás vede k tomu, abychom spolu dokázali dobře vycházet a radovat se, že se máme. Dokázat se dívat dopředu, žít v přítomnosti a z té minulosti si zachovat vykřičníky, aby se už nic takového neopakovalo. Věřím, že převážná většina dnešních brněnských rodáků touží spolu se mnou po opravdu dobrých vztazích mezi Čechy a Němci, a že již nikdo z nás nechce rozdmýchávat oheň nenávisti z temné minulosti. Buďme vděční za to, že žijeme v míru a s láskou vzpomínejme na všechny, kteří položili svůj život, abychom my mohli žít v přátelství a v míru s ostatními národy.

Mohl byste více říct o Německém spolku?

Náš německý kulturní spolek v Brně má své sídlo v domě na ulici Jana Uhra 12 (541 243 397; dkvb@seznam.cz) a vede

ho milá a příjemná brněnská rodačka, paní Hanna Zakhari, která organizuje přednášky, návštěvy, setkání a výlety. Spolek slouží nejen k německé konverzaci, ale je možné se tam přihlásit i k výuce německého jazyka. Protože mnoho Brňanů ovládalo v minulosti oba jazyky, potěšilo by mě, kdyby počet německy hovořících obyvatel Brna v tomto krásném městě opět bez zaujatosti narůstal.

Máte nějaký vzor?

Již při setkání s jakýmkoliv dobrým člověkem si chci uvědomovat, že právě i on, teď, je pro mne příkladem a dobrým vzorem. Myslím, že těch dobrých vzorů máme mezi sebou daleko více, než tušíme.

V duchu Vám všem žehnám!

Budíž jméno Páně velebeno!

Ondřej Špetík,

Martin Čermák, Markéta Špetková

LIDÉ FARNOSTI: PETRA VAŠTOVÁ

Součástí husovické farnosti jsem se stala ve třinácti letech – dříve jsem chodila do kostela do Židenic. Tehdejší husovický varhaník pan Jakeš si vzal pod křídla mého bratra a vznikl sbor, který fungoval až do bratrovy smrti v roce 2001. Můj bratr oslovil i mě, a tak jsem začala chodit do Husovic. Po bratrově smrti už zkoušky neprobíhaly tak, jak jsme byli zvyklí, a spousta zpěváků odešla.

Ke zpěvu se postupně přidávaly další aktivity, a tak jsem se seznamovala s lidmi ze zdejší farnosti. Myslím, že přiložit ruku k dílu by měl každý, a proto se i já snažím zapojovat. Kromě pravidelného úklidu se účastním farní rady, podílím se na organizaci Daru lásky, Nocí kostelů nebo poutí do Hájků.

U zpěvu jsem zůstala. V současné době vede husovický chrámový sbor naše varhanice paní Karasová a působí v něm asi dvanáct stálých zpěváků. Také občas vypomáhám mládežnické scholě. Samozřejmě čas strávený na faře není čas strávený doma a já si vážím tolerance mého manžela i celé rodiny, která je naštěstí soběstačná.

Jsem vděčná za společenství, které v naší farnosti vzniklo. Když v Husovicích ještě za totality působil otec Řehoř, fungovala tu mládež, ale pak se hodně změnilo. Naše farní rodina se znovu „probudila“ v roce 1992 s příchodem Jiljího, později Didaka a Filipa. Vznikla farní rada, kde se o věcech radíme, a také nová společenství mladých a rodin s dětmi. Začaly se pořádat akce, jako třeba poutě, plesy, nebo Dar lásky.

Volný čas trávím se svými přáteli. Scházíme se každý čtvrtek a v těchto chvílích zapomínám na veškeré povinnosti a můžu se odreagovat i od zaměstnání, které mě sice baví, ale zároveň vyčerpává. Navíc cítím, že v práci je všechno neosobní a neupřímné. V Husovicích je sdílená radost dvojnásobná radost a sdílený smutek poloviční smutek. Moc tomu tady pomohl Standa Kselík, kolem něhož se také vytváří společenství různých lidí, Kummerovi, a mnoho dalších. Je skvělé, že zde fungují i ti, kteří svou cestu třeba ještě hledají. Jsem moc ráda, že se můžu považovat za husovickou farnici.

*Vyprávění Petry Vaštové
zapsala Veronika Čermáková.*

PAPEŽ FRANTIŠEK K POSTNÍ DOBĚ

Pro postní dobu nabízí papež František patnáct jednoduchých skutků lásky:

- 1) Usmívej se, křesťan je vždy radostný!
- 2) Děkuj (i když nemusíš).
- 3) Řekni druhému, že ho máš rád.
- 4) Radostně pozdrav lidi, které potkáváš každý den.
- 5) Vyslechni povídání druhého bez posuzování, s láskou.
- 6) Zastav se, abys pomohl. Buď pozorný k tomu, který tě potřebuje.
- 7) Povzbud' někoho.
- 8) Uznej úspěchy a kvality druhého.
- 9) Odděl to, co nepoužíváš a daruj to potřebnému.
- 10) Pomoz někomu, aby si mohl odpočinout.
- 11) Napomeň s láskou, nemlč ze strachu.
- 12) Buď jemný a citlivý k těm, které máš kolem sebe.
- 13) Uklid' nebo vyčisti nějaký nepořádek doma.
- 14) Pomoz druhému překonat jeho potíže.
- 15) Zatelefonuj nebo navštiv své rodiče (nebo někoho osamělého).

Uvádí také několik postních předsevzetí:

- 1) Posti se od negativních slov, mluv zdvořile.
- 2) Posti se od nespokojenosti, naplň se vděčností.
- 3) Posti se od hněvu a naplň se mírností a trpělivostí.
- 4) Posti se od pesimismu a naplň se nadějí a optimismem.
- 5) Posti se od starostí a naplň se důvěrou v Boha.
- 6) Posti se od stížností a syť se prostými věcmi života.
- 7) Přestaň žít napětí a naplň se modlitbou.
- 8) Posti se od hořkosti a smutku a naplň srdce radostí.
- 9) Posti se od egoismu a sobectví a naplň se soucitem k druhým.
- 10) Posti se od neodpuštění a naplň se smířením.
- 11) Posti se od slov a naplň se tichem, abys naslouchal druhým.

... a buď si jistý, že to prospěje tobě i mnoha lidem...

UDÁLO SE VE FARNOSTI

Rozsvěcování vánočního stromu

Mikulášská besídka

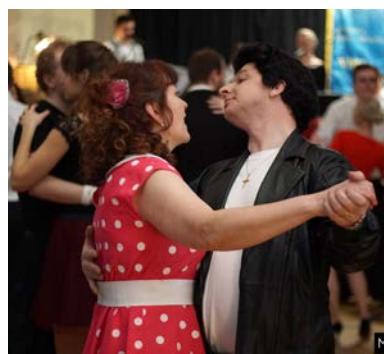
Fašank

Fašank

Farní ples

Farní ples

Fotografie Miroslav Boudný, Barvínek Brno, Kateřina Sodomková a Martin Tůma.

Farní ples

Masopustní večeře

ANKETA: CO VÁS PŘIVEDLO K VÍŘE?

Uvědomil jsem si, že kdyby nebylo rozhodnutí méj babičky Františky, která mě ve třetí třídě přihlásila v Nových Syrovicích do náboženství, tak bych se ke křesťanské víře možná vůbec nikdy nedostal. Díky ní jsem začal postupně poznávat Pána Boha a šel v devíti letech k prvnímu svatému přijímání.

Dalším důležitým milníkem v mém životě bylo období, kdy jsem přišel o práci, a po dlouhou dobu se mi nedařilo nic nového najít. Bohužel musím přiznat, že jsem se postupně od Boha stále více odkláněl a již déle jsem jako správný křesťan nežil. Nakonec ve mně uzrálo přesvědčení, že bych měl navštívit chrám Boží v brněnských Husovicích. Po několika návštěvách místního kostela jsem se obrátil na zdejšího faráře Ignáce s prosbou o pomoc. U Ignáce jsem se také vyzpovídal ze svých hříchů.

V této beznadějně době jsem se postupně stále více otvíral Bohu. Cítil jsem, že se v mém životě něco důležitého mění. V nejhorším období, během nejhlubší životní krize jsem začal každou středu na dětské mši v kapli veřejně prosit Pána Boha o jeho pomoc při hledání nového

zaměstnání. V poslední, zřejmě nejdůležitější, fázi těsně před Velikonocemi jsme všichni členové rodiny napsali prosby o pomoc při hledání nové práce. Pán Bůh nakonec naše úpěnlivé prosby vyslyšel a od dubna jsem získal nové zaměstnání.

Vladimír Boudný

Od chvíle, kdy dospívající člověk začíná více reflektovat své prožívání, mě provázela neustávající pocit něčeho hluboce skrytého ve mně, něčeho živoucího! Drželo mě „to“ i v nejtěžších chvílích mého života, kdy jsem bojovala s depresemi a postrádala smysl života. V těch chvílích mělo „to něco“ povahu jen jakéhosi nejasného přesvědčení, že život musí být přece ještě o něčem jiném než o trápení. S prohlubující se zkušeností s vlastním nitrem a skrze vztahy i s nitrem druhých lidí ve mně nejasné přesvědčení postupně nabíralo obrysy stále konkrétnějšího prožitku. Od té doby ve mně tento prožitek neustále a trpělivě rozkvétá, proměňuje se a prohlubuje. Naplňuje mě důvěrou v moudré vedení a hlubokým pocitem vděčnosti.

Markéta B.

KNĚŽÍ V HUSOVICKÉ FARNOSTI V DOBÁCH NESVOBODY: DOMINIK PECKA

V této vzpomínce bychom rádi připomněli odkaz další významné osobnosti, která výrazně ovlivnila duchovní život mnoha lidí svým osobním příkladem a bohatou pastorační činností, a jejíž působení je opět spojeno s Husovicemi. Vedle profesora Stanislava Krátkého, jehož osudy jsme vzpomenuli v minulém čísle, zde v období přelomu čtyřicátých a padesátých let neobroženě působil také profesor Dominik Pecka, významný kněz, teolog a pedagog, od jehož kněžského vysvěcení letos uplyne 100 let.

Profesor Pecka se narodil v Čejkovicích 4. srpna 1895, tedy na svátek sv. Dominika. Gymnázium vystudoval v Brně a po maturitě vstoupil do brněnského kněžského semináře. Na kněze byl vysvěcen 5. července 1918. Jeho prvním působišťem byly Tuřany, pak Loděnice a Troubsko. V roce 1924 přichází do Zábrdovic a navazuje první úzké kontakty s husovickou farností.

V Zábrdovicích v té době vykonávali duchovní správu kromě faráře také čtyři kaplani a osm katechetů, ale hospodyně byla jen pro pana faráře a ostatní se museli živit, jak se dalo. O této svízelné situaci Dominika Pecky se dozvěděli rodiče husovického rodáka Augustina Richtera, se kterým pojilo Dominika Pecku nejen společně kaplanování v Tuřanech, ale především blízké přátelství. Protože jejich dům na Vranovské ulici byl vzdálen jen několik minut pěší chůze od zábrdovického kostela, nabídli Dominiku Peckovi možnost stravování společně s jejich rodinou. Po celou dobu svého zábrdovického působení tak Dominik Pecka pravidelně

chodil k Richterům nejen na obědy a večere, ale také na četné debaty, čímž byly položeny základy jeho celoživotního přátelství s touto kdysi významnou husovickou rodinou.

V roce 1926 Dominik Pecka přechází do Jihlavy, kde se stává profesorem náboženství na tamním gymnáziu. Jihlavské působení bylo nejen jeho nejdelším, ale také literárně nejplodnějším obdobím. Stál v čele jihlavského literárního klubu a řídil časopis Jitro, vydávaný Ústředím katolického studentstva v Praze. Kromě toho napsal řadu knih a výchovných publikací. Jako pedagog byl velmi oblíbený svými studenty a studentkami, k nimž si dokázal najít cestu svým lidským přístupem a schopností porozumět studentské duši.

S nástupem nacismu se pozice profesora Pecky začíná komplikovat. Jihlavští Němci postupně ruší české střední školy v Jihlavě, v listopadu 1941 přijde na řadu i gymnázium. Dominik Pecka proto přechází do Brna, kde od ledna 1942 začíná učit na gymnáziu v Králově Poli, v jehož

budově byly za války umístěny ještě tři další školy: gymnázium klasické, židenické a na Poříčí. Krátce po skončení války se ještě krátce vrací do Jihlavy, kde přispívá k obnově českých škol.

V září 1946 nastupuje jako profesor náboženství na husovickém gymnáziu, kde vystřídal další vynikající osobnost, dr. Ladislava Matyáše. Nastává další, bohužel krátké období, kdy profesor Pecka může uplatnit svoje pedagogické a organizační přednosti. Má zásadní podíl na rozvoji gymnázia, jehož věhlas spojený s řadou vynikajících absolventů roste rok od roku. Začíná redigovat časopis Úsvit, který navazuje na dřívější Jitro. Jeho exhorty, konané v husovickém farním kostele, mají vysokou návštěvnost nejen ze strany studentů, ale mládeže vůbec.

Únor 1948 však znamená další zlom v dráze profesora Pecky. Jeho aktivity jsou ze strany komunistického režimu postupně zcela paralyzovány, dostává se do hledáčku Státní bezpečnosti. V Husovicích se v roce 1951 setkává s profesorem Krátkým. Jejich společné působení a vliv na husovické a další věřící vyvolává velkou nevoli režimu. V roce 1953 je profesor Pecka poprvé zatčen a po dvou dnech a nocích nepřetržitého výslechu propuštěn. Následkem zhoršeného zdravotního stavu odjíždí na léčení do Karlových Varů. V květnu 1954 je při návštěvě kněžských přátel na Moravci znovu zatčen a odsouzen na dva a půl roku do vězení ve Valdicích. Propuštěn je v rámci amnestie v roce 1955, ve škole však již působit nesmí. Stává se proto zpovědníkem Milosrdných sester na Grohově ulici v Brně. Zde také dokončuje své nejrozsáhlejší dílo, filozo-

fickou antropologii Člověk. Milosrdné sestry jsou však v roce 1958 propuštěny, jejich budova zabrána a sestry představené uvězněny. Krátce poté je znovu zatčen profesor Pecka a odsouzen na čtrnáct měsíců vězení, které stráví na Mírově.

Během svých věznění se profesor Pecka setkává s řadou svých přátel z duchovní služby. Za všechny zmiňme dominikána Silvestra Braita z mírovského vězení a Felixe Maria Davidka z Valdic. Dr. Brait byl souzen již v prvním procesu proti řeholníkům a příslušníkům různých řádů a kongregací, konaném v roce 1950. Ve vězení se mu zdál pozoruhodný, v jistém ohledu téměř prorocký sen o postavení duchovních po pádu komunistického režimu (k němuž došlo až 27 let po jeho smrti). Tento sen Dominika Pecku zaujal natolik, že ho převedl do literární podoby ve svém Deníku marnosti. Dr. Davídek, člověk zcela mimořádného rozhledu a odvahy, pozdější biskup skryté církve, byl konvertita pokřtěný právě profesorem Peckou, který na něj měl velký duchovní vliv.

Nebyli to však jen duchovní, kteří pomáhali snášet profesoru Peckovi útrapy vězení. Seznámil a sprátelil se zde, kromě řady jiných ušlechtilých lidí, i se slavným houslistou Jaroslavem Štěpánkem (je pohřben na čestném místě brněnského Ústředního hřbitova v sousedství hrobu Leoše Janáčka). Profesor Pecka ve svých pamětech vzpomíná na jeden společný vězeňský transport, během něhož byli společně spoutáni železky – Peckova pravá ruka a Štěpánkova levá ruka. Viděl v této situaci i přes její zřůdnost krásný symbol: spojení žehnajících ruky kněze a ruky koncertního mistra rozdávajícího radost.

V únoru 1960 je profesor Pecka propuštěn na svobodu, věznění se však opět negativně projevílo na jeho zdraví. O pět let později je zproštěn zákazu veřejných bohoslužeb, zůstává však nadále spíše v ústraní. V roce 1968 oslavil v rodných Čejkovicích za velké účasti věřících 50 let kněžské služby. Na slavnostní mši svaté byl přečten i přípis, ve kterém Svatý otec Pavel VI. poblahopřál profesoru Peckovi k jubileu a udělil mu apoštolské požehnání. Po této slavnosti odjíždí opět na léčení do Karlových Varů, kde ho zastihne sovětská okupace. Ve zbývajícím období relativní svobody může opět svobodně kázat, každý týden se konají jeho přednášky v nově upraveném dormitáři kláštera cisterciáček na Starém Brně, je také zván k přednáškám po celé republice. 10. června 1969 se stává čestným doktorem teologie; titul mu udělila Cyrilometodějská římskokatolická bohoslovecká fakulta v Praze – Litoměřicích, předání proběhlo v arcibiskupské rezidenci v Olomouci. Brzy poté však staré zákazy a překážky opět nabývají platnosti a veřejný hlas profesora Pecky je opět umlčen, smí sloužit jen mši svatou u kapucínů v Brně. Umírá 1. května 1981 v kněžském domově v Moravci na Českomoravské vysočině, pochován je v rodných Čejkovicích.

Jedna osoba by v této vzpomínce neměla být opomenuta. Je jí neteř profesora Pecky, paní Anna Řídká, která byla svému strýci ve všech těžkých dobách oporou, navzdory vlastnímu nelehkému osudu. Krátce po narození dcery Aničky byl na konci roku 1949 zatčen její manžel, básník a redaktor Alois Řídký, který byl v následném politickém procesu odsouzen k odnětí

svobody na 22 let a pracoval v jáchymovských uranových dolech. Paní Řídká byla jako politicky nespolehlivá propuštěna z práce a vystěhována z jihlavského bytu, který jí přenechal profesor Pecka. Ujali se jí však dobří lidé a našli jí útočiště v Krhově u Moravských Budějovic na tamní faře. V souvislosti s druhým odsouzením profesora Pecky byla zadržena i paní Řídká, když se snažila zachránit některé jeho písemné materiály. Příslušníci Státní bezpečnosti ji vyslyšeli celou noc, přičemž jí vyhrožovali i odebráním dcery Aničky a jejím umístěním na „převychovu“. Paní Řídká se nedala zlomit a pokračovala v podpoře svého manžela a strýce. Stala se z ní strážkyně díla a odkazu profesora Pecky, a díky její statečnosti se svobodných časů dočkala řada ukrývaných textů profesora Pecky, včetně jeho paměti, z nichž čerpal i tento text. A byla to také paní Řídká, která převzala v roce 1996 Státní vyznamenání České republiky, Řád T. G. Masaryka, udělený profesoru Peckovi in memoriam prezidentem Václavem Havlem.

V únoru jsme si připomněli sedmdesáté výročí komunistického převratu v naší zemi. Tato vzpomínka je proto věnována nejen profesoru Dominiku Peckovi, ale i všem ostatním, kteří se tehdy dokázali postavit zlu ovládajícímu naší společnosti. Mnozí tak činili z přesvědčení, které plynulo z jejich víry v Boha, mnozí další pak na základě vlastního svědomí. Všichni ti známí a neznámí, kteří tehdy přinesli svoji oběť ve jménu dobra, byli skutečnou elitou našeho národa.

Jan Čermák

VZPOMÍNKY NA OTCE BERARDA

Otec Berard

9. ledna jsme si připomínali úmrtní den otce Berarda.

Na otce Berarda mám krásnou vzpomínku – na jeho úsměv a pak na to jeho tvrdé klečení v kostele přede mší svatou. Byl to člověk víry. Chodíval jsem k němu ke zpovědi já i moji rodiče. Pánu Bohu děkuji, že byl a stále je naším spolubratrem a že jsem ho mohl poznat zblízka. Na poslední mši svatou jsem ho pozval do kostela. Sloužil se mnou, i když při tom seděl. Když jsme pak na faře šli po schodech nahoru, poklesl. Já jsem ho nemohl udržet, ale dole byli bráši a pomohli. Dalšího dne Berard zemřel.

Vždycky nás volával: „Bratře, bratře.“ Chtěl, aby u něho někdo byl, často si přál bratra Justina.

Člověk Berarda nemohl přehlédnout. Byl na sebe přísný. Říkali jsme si, zda vůbec vnímá tělesnou bolest. Třeba když se

nesla polévka, říkal jsem mu, že ten hrnec je horký. On se jen usmíval. Svým mlčením mě fascinoval. Třeba při obědě jsme se bavili a on mlčel a jen nás pozoroval. Něco řekl, jen když jsme se ho zeptali. Čím jsem ale starší, tím víc to dokážu pochopit. Ubývá mi dech, tak taky víc mlčím.

Otec Daniel

Před čtrnácti lety jsem začala chodit do kostela v Husovicích. Hned mě upoutala schýlená postavička staršího kněze, která se pohybovala hbitě a nenápadně. Při setkání působila tajemně. Asi pro svůj nepřítomný, zahloubaný výraz s věčným dobrotivým úsměvem na rtech.

Byl to otec Berard. Jakoby nic z okolního světa nedokázalo narušit jeho trvale radostné spojení s Pánem. O tom, že je Božím duchem naplněný a má z čeho

rozdávat, jsem se utvrdila ve zpovědnici. Z jeho milých a povzbuzujících slov na mě dýchala Kristova láska k hříšníkovi. Dosud jsem tuto zkušenost ve zpovědnici neměla. Oč radostněji pak člověk spěchá ke svátosti smíření, když ví, že tam Pán na něj s láskou čeká, a oč snadněji se zbavuje té špíny, která ho od něj oddělila. Díky, otče Berarde.

TL

Otec Berard – pravý člověk, pravý křesťan, pravý františkán! (1. část)

Pokoj a dobro!

Martin Čermák mi tlumočil prosbu redakce Srdíčka, „jestli bych nemohl něco kratšího napsat o Otci Berardovi, že by bylo zajímavé třeba svědectví, jak jsme ho znali osobně my, bratři františkáni.“

Myslím, že život Otce Berarda je pozoruhodný celý. Posudte sami:

Otec Berard, občanským jménem Jaroslav Hasil, pocházel z rušného a nábožen-

sky i ideově velmi různorodého prostředí pražského Žižkova. Narodil se 7. května 1923, v době, kdy mnozí lidé demonstrativně vystupovali z katolické církve („služky“ právě svržené monarchie) a vstupovali do různých církví národních. Pak přišel Hitler a jeho „ochrana“ – protektorát. Jaroslav od r. 1943 pracoval v Praze–Hloubětíně a ráno v 5 hodin se zastavoval na mši svaté u P. Marie Sněžné. Sedm let také o prázdninách pomáhal s polními pracemi sestrám Apoštolátu sv. Františka na statku v Nespekách. A v lednu 1949 ho jako možného kandidáta řádu přivedl k tehdejšímu provinciálovi bratr Bonaventura Bouše. 1. září téhož roku pak vstoupil do noviciátu v Kadani. Krušné hory – tam, když je zima, tak je zima – i dnes. Nevytápěný kostel, celý, ráno v lavoru zamrzlá voda na umytí... Ale mladí novicové dobře znali život sv. Františka a jeho prvních bratří, takže takové podmínky je od nadšení pro jejich následování nemohly odradit. Šestadvacetiletý Jaroslav dostal řádové jméno Berard. Po jednom bratrovi, který

se ještě za života sv. Františka a s jeho souhlasem spolu s pěti dalšími druhy vydal do Maroka hlásat křesťanství tamějším Saracénům (muslimům). Věděli dobře, do čeho jdou i jak to dopadne, a byli tam také od nich exemplárně krutě umučeni...

Ani ve 20. století však neměli františkáni ujít pronásledování. 13. dubna 1950 v noci přepadly komunistické jednotky kláštery a řeholníky shromáždily v některých vybraných tzv. internačních kláštrech. Biskupy zcela izolovali a vyšší řeholní představené soustředili např. v klášteře v Želivě, kde se je snažili různými metodami donutit k výpovědím kompromitujícím církev. Na základě různých obvinění je pak ve velkých procesech odsoudili i na desítky let do vězení. Řádoví kněží a bratři byli soustředováni do jiných klášterů,

aby byli od svých představených odříznuti.

Naši bratři byli shromážděni v našem klášteře v Hejnicích poblíž Liberce. Odtud chodili pod vojenským dozorem pracovat do továren, statků, na pole apod. Novice prý odvezli do Prahy na nádraží s pokynem, aby se rozjeli do svých domovů. Bratr Berard měl však o svém povolání jasno. Sedl do vlaku a jel do Hejnic. Dozorcům na bráně řekl, že chce zůstat s františkány... Bylo jich tam i s ním 114. Asi po dvou týdnech bylo 40 bratří převezeno do jezuitského gymnázia v Bohosudově. Tam probíhalo školení a kádrování a řeholní kněze „verbovali“ k službě na diecézní fary. Neměli na vybranou. Tak byly neoficiálně likvidovány mužské řehole v naší republice. Bratr Berard pak od 1. 9. 1950 nastoupil vojenskou službu.

Jako „politicky nespolehlivý“ k pomocným technickým praporům – „černým baronům“ – spolu s dalšími mladými bratry. Pracovali na různých stavbách v Komařně, Podbořanech, Hajníkách, na Sliáci a v Banské Bystrici. Potom byli posláni hledat si civilní zaměstnání – hlavně ve stavebnictví. Bratru Berardovi a spolubratru Česlavovi se však podařilo sehnat práci v továrně Chrámové služby Charity. Vyroběly se zde pro kostely sochy, nábytek, různá zábradlí apod. Bratr Česlav se tu naučil řezbářským pracím.

30. 12. 1953 br. Berard tajně složil své slavné řeholní sliby – do rukou svého bývalého provinciála Dr. Jana Kapistrána Vyskočila.

Důležitým mezníkem v životě české církve i většiny bratří bylo období

„pražského jara“ – politického uvolnění v r. 1968. To sice už v srpnu rázně ukončily ruské tanky, přesto však zůstala „štěrbina“: bylo možné se přihlásit na studium bohosloví do Litoměřic. Bratr Berard ještě s bratrem Michalem toho rychle využili a podařilo se jim vystudovat – k neradosti církevních tajemníků. Ti se pak snažili zabránit kněžskému svěcení, ale bratři nakonec vysvěceni byli. Nesměli však sloužit primiční mši sv. a státní souhlas dostali až po půl roce. Studium a stejné problémy s nimi sdílel i jezuita P. František Lízna. Studijní prázdniny a půl roku po svěcení Berard s Michalem trávili u spolubratra Otce Bernarda Říského na Vysoké u Mělníka. Opravovali zde kapli a kostel v blízkém Liběchově. Stali se zase zedníci, lešenaři, dělníky pro všechno. Otec

Bernard jim na své faře na půdě vybudoval sídlo zvané „U neřádů“. Berardovi ale přišlo moc přepychové, a proto si našel za stěnou na půdě zvláštní kutloch, kde se samozřejmě netopilo (v zimě mráz, v létě vedro, zamrzlá voda v lavoru) a spal tam „na tvrdém“. Tento jeho „útulek“ byl pak po něm pojmenován „Berardeum“... To ovšem nebyly všechny otcovy askeze. Byl známý i tím, že když se o něčem řeklo, že „je to dobré“, tak to nejedl a naopak, mělo-li se něco vyhodit (lépe řečeno skrmit) – starý chleba, rohlíky apod., vyžádal si to k jídlu. Když měl pak jednou snad on sám (?) narozeniny, upekla ve Vysoké farní hospodyně, řečená „vzácná paní“, vynikající dort... Jak ale přimět Berarda, aby si

vzal. Našla řešení: v místnosti, kde se slavilo, byla vysoká válcovitá kamna. Když tedy vzácná paní vešla s dortem do místnosti, prohlásila, že sice k slavnostní příležitosti upekla „tenhle dort“, ale že se jí, bohužel, ne úplně povedl, takže jim ho sice ukáže, ale raději ho vyhodí. Načež hákem odklopila horní kulatou plotýnku a dort začal pomalu z nakloněného tácu sjíždět... Berard vyskočil: „Né, vzácná paní, to nedělejte! Já ho sním!“ A bylo to...

pokračování v příštím čísle

Fotografie z mládí otce Berarda z Prahy zaslal br. Regalát, fotografie z oslavy devadesátých narozenin otce Berarda laskavě poskytl Gisbert Heidler.

POŘAD BOHOSLUŽEB O VELIKONOCÍCH

Kostel Nejsvětějšího Srdce Páně (Husovice)

Zelený čtvrtek 18.00; od 21.00 noční adorace (do 22.00 moderovaná, pak tichá). V 7.00 hodin ranní chvály.

Velký pátek 17.00 Novéna k Božímu milosrdenství, 17.15 křížová cesta, 18.00 Velkopáteční obřady

Bílá sobota 19.45 Novéna k Božímu milosrdenství, 20.00 vigilie

Velikonoční neděle 7.30, 10.00 a 18.00

Velikonoční pondělí 7.30, 18.00

Kaple Neposkvrněného Početí Panny Marie (Soběšice)

Zelený čtvrtek 18.00

Velký pátek 18.00

Bílá sobota 20.00

Velikonoční neděle 8.45

Velikonoční pondělí 8.45

DUCHOVNÍ AKCE FARNÍ I JINÉ

22. března se uskuteční **zpovědní čtvrtek farnosti**.

24. března pořádá Orel od 14 hodin **Velikonoční dílničky**.

25. března se uskuteční **křížová cesta v přírodě**, tentokrát v Lulči.

30. března (Velký pátek) půjde naše farnost **křížovou cestu do Obřan**. Odchod od kostela bude v 9 hodin.

7. dubna se v Praze koná **Národní pochod pro život a rodinu**. Budou vypravovány zvláštní vlaky. Přihlašovat se můžeme na <http://pochodprozivot.cz>.

5. května se budete moci účastnit **21. farní pouti do Křtin**. Čas odchodu pěších poutníků bude ještě upřesněn, autobus bude odjíždět ve 14:30 od kostela.

8. května se uskuteční tradiční **farní pout' do Mariazell**. Pojede se v 5 hodin ráno od

plaveckého stadionu na Lesné. Předpokládaný návrat v deset večer. Cena 500 Kč. Tato částka se bude vybírat s těmito údaji: jméno, bydliště, rodné číslo, číslo občanského průkazu nebo pasu, zdravotní pojišťovny od neděle 11. 3. 2018 do neděle 15. 4. 2018. Dotazy rádi zodpoví Ing. Jiří Lupínek (603 919 315) a Ing. Marie Číková (733 188 920, e-mail: Mcikova@seznam.cz).

19. května proběhne **duchovní obnova farnosti**.

25. května je **Noc kostelů**.

5. června je **výročí posvěcení našeho kostela** (118 let).

15. a 16. června se uskuteční **Husovické hody**.

14.–21. července se bude konat **Dětský letní tábor**, který pořádá Spolek Kolpingova rodina Soběšice.

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice a Soběšice

Vydavatel a místo vydávání: **Římskokatolická farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně, Brno-Husovice, Vranovská 766/103, 614 00 Brno, IČ: 64327370**

Kontakt: sdicko.husovice@seznam.cz

<http://www.farnost-husovice.cz>

Četnost vydávání: **dvouměsíčník**

Ročník, číslo a den vydání: **XX, 1/2018, 25. 3. 2018**

Redakční rada: **Miroslav Boudný; Martin Čermák; Veronika Čermáková; Jan Kapistrán Gajdoš, OFM; Ondřej Špetík; Markéta Špetíková** (šéfredaktorka)

Vychází výlučně pro vnitřní potřebu vydavatele. Neprodejné. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka tohoto čísla byla dne 12. 3. 2018.